

Kısa Öykü Yarışması 3.sü

Tamer KÜTÜKÇÜ

Rumuz: dilde

KARLI BİR KIŞ GECESİ

Rüzgar, ansızın ahşap pervazları sızlatıp geçti.

İçine sanki bir bıçak sokulmuştu. Kim bilir kaç dakikadır odanın içinde bilinçsizce dolandığını fark etti. Başı uğulduyordu. Pencereye sokuldu. Perdeyi aralayıp dışarı baktı: hava kararmak üzereydi.caddenin karşı tarafında, biraz çukurda kalan evlerin çatılarına epey bir yığılmıştı kar. Daha ilerdeki koru, beyaz bir buluta dönmüştü.

En son istasyonun olduğu yere umutsuz gözlerle baktı.

Perdeyi kapadı.

Küçük, keskin kar taneleri, cama vurmaya devam ediyordu arkasından.

Gene böyle kara kışlar olurdu. Meşe odunları yakardık köy evinin tahta kirişli odasında. Soba guruldardı rüzgar estikçe. Küçüktüm o zamanlar. Uzun eteğimin örtmediği ayaklarımı altına alı, öylece oturdum sobaya karşı. O, gelirdi bazı akşamlar. Yanan odunun küllerini deşeyerek masallar anlatırdı. Ya o, ya ben, ya masallar birer düştük.

Gidip, bir çay suyu koymalıydı en iyisi.

Mutfağın yarı aralık kapısını iteledi. İçerisi korkunçtu. Kirli tabaklar lavabonun üzerine öylece bırakılmıştı.

(keşke açmasaydım telefonu. Aramasaydınız hiç. Bilmez misiniz benim hep hüzünlerden...)

tabakların arkasından tezgahın öte ucundaki çaydanlığa uzandı; musluğun altına tuttu. Suyun şırıltısı bile yetiyordu içini ürpertmeye.

Aksilik gibi, bu akşam onun da...

Rüzgarın uğultusu, ta buraya kadar ulaşıyordu.ocağın altını yaktı. Çaydanlığı, hışımla üzerine bıraktı.

Bir deniz uzanırdı. Masmavi, beyaz köpükleri olan. Bir geminin gelmesini beklerdim. Sabırla. O masalı her dinleyişimde buna inanmıştım. Hep bir boşluk, içimizde bir şeylere ulaştıkça, yokluğu yeniden hissedilen. Ama bu defaki çok başka.

İçinizden bir parçanın çekilip alınivermesi gibi. Issız. Dokunmasız.

Odaya geri döndüğünde, cama vuran tipi daha da şiddetlenmiş buldu. Bu şehrin kışı yamandı. İlk geldiği yıl, iki göz odalı bir evi kiralamıştı, Ezgi'yle. Evin bir odasının duvarları çivit rengine boyanmıştı ve penceresi nehre doğru bakıyordu. O yıl gene böyle çok kar yağmıştı. Pencerenin pervazına bez sıkıştırmışlar, nehrin olduğu taraftan esen rüzgar içeri dolmasın diye. Soğuktu, yabansıydı her şey.ama ürküten değil, yine de huzur veren bir kışı o.

Okumak istiyorum ben.

Toprak yolun başında karşılaşıyoruz. Elinde iki kova, tarladan geliyor.

Öyleyse durmak niye?

Sahi mi dersin?.....

Ne var bunda? İlimden gidilmeyen yolun sonu karanlıktır a kızım! Cümle alem bilir bunu.

Peki ya babam?...

Ben konuşurum.

Elimde kocaman bir bavul, iğde ağacının altında bekliyorum. Hatırlıyorum. Üzerimde, diz altına uzanan sarı bir elbise var. Saçlarımı iki belik yapmışım. Annecimle babacım.. recep de gelmiş uğurlamaya. Sonbahar, henüz dallara inmeye başlamış. Gölgeye çekilip, bir taşın üzerine çöküyorum. “ev arkadaşınla iyi geçin ha!” sigarasından bir nefes çekip, yere atıyor babam, bunu yüzüme yarı tehditkar bir bakışla söylerken. Anneciğimin gözleri dolu dolu oluyor. Elimi dizlerimin üstüne bırakıp, uzaklara bakıyorum. Rayların ucu ilerideki tepenin ardından kayboluyor. Yanı başımda böcek hışırtıları. İğdenin yaprakları sallanıyor esen rüzgarda. Recep, rayların kenarındaki otlara bakıyor durmadan..

Odanın içinde dolandı yeniden.

İçeri gittikçe loş bir karanlığa bürünüyordu. Işığın açmak istemiyordu yine de. Perdeyi hafifçe araladı. Tipinin beyazlığı aydınlatır gibi oldu odayı.

Saate baktı. Daha vardı. Hiçbir şey için geç değil. Perdeyi biraz daha araladı.istasyonun bulunduğu tarafa baktı. Tipi, gittikçe kararan havanın içinde gri bir buluta dönmüştü. Hiçbir şey görünmüyordu. Pencereden uzaklaştı. Geldi, kendisini tekrar koltuğa bıraktı. “ zamanın izleri, ne kadar çabuk yoruluyorum.” Oturduğu yerde, Düşünceliydi. Telefona uzanmak istedi. Sehpanın üzerindeki, sanki kendisiyle alay ediyordu. Bu, iğde ağacının önünden sağa saparak tarlalara giden toprak yolun resmiydi. Sıcak bir yaz günü çekilmiş olmalıydı. Rayların kenarından başlayan otlar, karşı tepelere değin sapsarı...

Tren, iki gün önce yağın yağmurla yeniden canlanan meraların arasından sarsılarak ilerliyor.camdan dışarıyı seyrediyorum, karşımda oturan otuz yaşlarındaki adamla göz göze gelmemek için. Bir yolculuk. Bilinmeze. İçimde hem büyük bir sevinç, hem büyük bir korku. Otururken eteğimin uçlarını çekiştirdim, iyice, dizlerimin ta altına doğru. Artık kendimi çok iyi bilmeliyim. Hayat ve ben baş başayız. “ilim ilim bilmektir a kızım; lakin önce kendin bilmektir. Ne yap ne et, sen seni unutma!”uğurlamaya neden gelmedi? Her zanam, perde arkasında olmayı seviyor. Belki, bu da kendini bilmenin bir parçası, kim bilir?... olsun. Yine de, o iğde ağacının altında ona son bir kez sarılmak isterdim. Nefesinin şimdi nasıl bu kadar içimde olduğuna şaşırarak gülümsüyorum. Karşımdaki adam,yüzümün çizgilerindeki rahatlamayı fark ediyor. Biraz daha atıyor gerginliğini üzerinden. Hem kompartımana girerken, özür dilemedi mi? “Her yer dolu, ayakta da gitmek yorucu oluyor..” Tabii, buyrun, ne demek...? Biraz daha güvenle yaslanıyorum şimdi arkama. Kendimi bilmenin güveni bu. Meraların arasına serpilmiş kavak ağaçları, süratle geçiyorlar camın önüne..

Kalktı. Sehpanın üzerindeki fotoğraf karesini eline aldı. Uzun Uzun baktı.

Sanki bir rüzgar esiyordu. Dışarıda değil, içeride. Toz, duman, bulut. Bir şeylerin üzerinden.

Geriye. Ta en geriye.

Biraz sonra, kapıyı vuracak. Bir koşu açılacak kapı. Sonra...

Bazı şeyler var ki, anlatımsız..

Dişte bir kovuk. Bir boşluk, ta içimizde, üşüten...

Yeniden bir rüzgar esti. Pervazlardan sızıltılar yükseldi yeniden. Fotoğraf karesi, iki elinin arasında kayıp düştü.

Otlar ne çabuk sarardılar.

Yağmurlar gittikçe çoğaldı. Ama dirilik getirmedi hiç. Her taraf soldu, meralar toprak rengini aldı.

Pazar akşamları, iğdenin altında, çoğu kez recep’le bekliyoruz. O, elindeki çubukla yeri eşeliyor durmadan. “Annem dedi ki: ‘Ehl_i dildir serap’ım. Gönülde sevgi yamadır. Üzülür. O yerde öksüz kalırsa’ Hoşcasın değil mi? Yağmur kuru dallar arasında üzerime üzerime yağıyor. Çok geçmeden yağmur yerini sulusepkene, sonra da karlı günlere bırakacak. Bu şehirde geceleri kuru soğuk oluyor. Ezgi’ye akşam yatmadan odun atıyoruz ateşe. Sobanın küçük penceresinde korlanan ateşi seyrederken, bana kamu yönetimi’ndeki Akın’dan söz ediyor.laf lafı açıyor çoğu akşamlar.sobanın başında sabahlıyoruz.beni de konuşturmak istiyor bazı akşamlar. Tek söz anlatmıyorum.

Bir şangırtı koptu. Pencereye koştı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Tipinin kopardığı bir dal, beklide bir camı alaşağı etmişti. Caddenin şehrin merkezine doğru

giden tarafına baktı.sarı sokak lambaları, tipinin içinde giderek sönüyor, yüz yüzeli metre ileride görünmez oluyordu.

Şimdikinin aksine, sıcak bir yaz günü. Bu yoldan ezgi'yle şehrin göbeğindeki çay bahçelerine doğru yürüyoruz. O gün ilk defa dizlerimi dizlerimi örtmeyen bir elbise var Üzerimde. Süt beyaz. Yürürken şehri yeniden fethedercesine, kendimden emin ve coşkuluyum. Ezgi, belediye binasının önüne kadar benimle gelecek, sonra geri dönecek. Ben bahçesine doğru, bu defa o kadar emin olmayan adımlarla yürüyeceğim. Gözlerim, masaları şöyle bir dolaştıktan sonra, tanıdık hiç kimseyi görememiş gibi, başım öne eğik, o köşedeki masaya doğru ilerleyeceğim ve iskemleyi çekip otururken ancak, dudaklarımdan kuru bir merhaba dökülecek...

“Her şeyden önce çok teşekkür ederim..bu gün buraya gelmeyi...”

şaka yapıyor olmalı. Ellerimi masanın üzerine uyumsuzca bırakıyorum. Bir zaman pek bir şey konuşamıyoruz. Büyük caminin dört devasa minaresi üzerimize üzerimize geliyor. En üstteki şerefeye çıksak, kim bilir oradan neler görürdük, diye atılıyorum. Bu çıkışım onu beklenmedik bir biçimde yakalıyor. Yanıt vermiyor önce. Sonra. Bir çağrışımla kocatepe'de buluyoruz kendimizi. Ankara'dan, yalnız geçen çocukluğundan, örtülü sözlerle ailesinden söz ediyor.konuşurken yanağındaki et benine odaklanıyorum hep. Böylece gözlerini gözlerimden kaçırmış, ama yüzünü yüzümden başka bir tarafa da çevirmemiş oluyorum. Üzerimde uzun bir yorgunluk. Anlattıklarını can kulağıyla dinlediğim halde,bir zaman sonra takip edememeye başlıyorum. Birkaç saniye önce söylediği şeyler bile çarçabuk uçup gidiyor aklımdan. Hadi, birazda sen kendinden söz et diyor. Sıkıntıya masanın üzerindeki kül tablasını döndürmeye başlıyorum. Korunun olduğu taraftan sıcak bir rüzgar esiyor. Eteğimin uçlarıyla oynuyor durmadan. İçimde tuhaf bir tedirginlik hissi. Köydenim diyorum. Buraya trenle iki saat çeker.güzel bir çocuğum oldu. Tarlalara giden toprak yolun başında papatyalar topladım,

iğde ağacının altında günde iki kez geçen trene el salladım. Derken, ilk gençlik. Liseyi kasabada okudum. Sora, dört kapının ikisini aralamak için, buraya geldim...

oysa ilk zamanlar canım çok sıkılıyor. Kendimi yalnız hissediyorum. Ezgi'yle ortak noktayı bulmamız için, aradan birkaç ayın geçmesi gerekiyor. Köye telefon ediyorum habire. Ahizeden yalnız sesler değil, kokularda ulaşıyor bana. Çiğdem, yaz kırması, ihlamur. Telefonu o açıyor bir seferinde. Bize gelmiş, annem mutfaktaymış, nasılsın diyor, yalnızlık diyorum, şehir diyor, köyü özledim diyorum, bir yerin havasına, suyun alışmak zamana alır diyor, dört kapının ikisi ilme açılır, sen oraya bu kapıları aralamaya gittin, unutma.

Gece her şeyin üstünü örttü. İşte ne istasyonun ışıkları, ne bir ses.

Perdeyi bu defa aralamamacasına sıkıca çekiyor. Şimdi gitmeli, pencereden en uzak koltuğa oturmalı. Rüzgarın ve tipinin sesini duymamak için. Yarın sabah, kar yeniden ortalığı savururken, köydeki camiye hayal etmeli. Dört köşesindeki dört küçük minareye dört güvercinin konduğunu. Sonra, büyük minareden yükselen sesin

dalga dalga yayıldığı bahçede, siyah siyah paltolarına sarınmış insanların karda bir ileri, bir geri dolandıklarını. Güvercinlerden birinin havalanıp, savrulan tipinin arasında o taşın üzerine konduğunu, taşın üstündeki şeye uzun uzun baktığını. Çok uzun süre önce uçmuş, yorulmuş, ya da birden bire anımsamış gibi dalgın bir şeyleri aramaklı kalakaldığını..

Gece sustu.

Kulak verdi. Dışarıda tın yoktu. Rüzgar beklide dinmişti.

Kalorifer yerine bir soba olsaydı oda, tipinin dinip dinmediğini çok aha kolay anlayacaktı.

Rüzgar eserdi, soba alazlanırdı, nehri gören o küçük odada, sobanın karşısında, korlanan ateşe bakıp ezgi'nin kaydattığı mısırları yedik.akın'la Onur, ders sonrası bize geliyorlar çoğu akşam. Çivi rengi odanın manzarası daha güzel diye hep burada oturuyoruz. Akın tavlaya bayılıyor. Ben bilmiyorum, bana öğretmeye kararlı. Ezgi'nin oyuncak ördeğini getiriyorum içeriden. Onur bu kocaman şeyi konuştururken biz gülmekten kırılıyoruz.done'yi bırakıp, ders çalışıyoruz sonraları. Sınavlar yaklaştıkça, zarların, taşların yerine silgiler, kalemtraşlar saçılmış oluyor çoğu kez halının üzerinde. Sohbetlerle sıkça bölünen ders çalışma partileri, biz uykusuz düşene kadar sürüyor. Sonra, onları uğurluyoruz. Ayrılırken kapının önünde yanaklarımıza öpücük konduruyorlar. Ezgi ne düşünüyor? Derin susuşların altında ne gizli? Büyük caminin minareleri altında başlayan öykü, nereye doğru yol alıyor? Artık ezgi'yle hiç konuşmuyoruz bunları. Sanki atılmış bir düğüm var. Çözülmesinden, çözülünce bir şeylerin dağılıp gitmesinden korkuyoruz.onur da benden daha fazlasını istemiyor. Örtülü ama içten gözlerin verdiği umutla bağlanıyoruz birbirimize. Yüzüme şefkatle bakıyor caddenin sarı ışıkları altında çoğu akşam. Bu, beni yaşatmaya yetiyor...

Toprak yolun başında karşılaşıyoruz. Yanıma sokuluyor. Yanağımdan okşuyor her zamanki gibi. Tarlalar son yaz güneşi altında yanıyor. "eline, beline, diline... ahir sözüm bu", diyor. Gerisi yalan. Yürüyüp gidiyor. Arkasından bakıyorum. Salına salına sokağı

dönüp, gözden kayboluyor. İki gün sonra yola çıkacağım. Buradan daha bir şeyleri yanımda götüreceğim. Biliyorum.

Birden sesler yükseldi. Gecenin içinde büyüdü, büyüdü...

Oturduğu yerde kımıltısız kulak kesildi. dışarıda bir şeyler oluyordu. Perdeyi açılmamacasına çekmişti. Dışarı bakmak istemedi. Bağırtilar tüylerini diken diken

etmişti. Kalktı, mutfağa gitti. Suyu bardağa dökerken, yalnız, sokağa meydan okuyan iki sesini birbiri içine geçmiş öfkesi duyuluyordu...

Kantinden kendimizi atarcasına çıkıyoruz. Bardaklar, kül tabakları havada uçuşuyor. Ezgi'nin çılgınlıkları koridorda daha da büyüyor. Akın'ı sarışın bir gecenin yakasına yapışmış halde görüyorum. Nefretle bakıyorlar birbirlerinin gözlerine. Kurt ulumaları ulumaları marş seslerine karışıyor çok geçmeden, hakaretler, en galizinden küfürler... o akşam Akın'ı tanıyamıyorum. Günlerce içime oturuyor bu manzara, şubat soğuğu gibi derinlerde bir şeyleri sızlatıyor. O günden sonra, neredeyse haftada bir iki kez kantin ana baba gününe dönüyor.akın, bize gelmez oluyor artık. İçimdeki acı nasıl büyüyor. Ezgi mısır kaynatıyor yine, dalgınlıkla tabağa dört mısır koyup getiriyorum, çivi renkli odanın kapısı önünde fark ediyorum birden, içimi nasıl bir sızı kaplıyor. Bir akşam eve geldiğimde, ezgi'yi ağlarken buluyorum. Çantamı atıp, yanına koşuyorum hemen. Gözlerini benden kaçırıyor. Kollarından çekiştirirken ansızın düşüyor gözü gözüme. Her şeyi anlıyorum. Sonraki akşamlar onur, ben, ezgi üçümüz oturuyoruz penceresi nehri gören küçük odada. Hep öfkeli sesleri unutturacak şeylerden söz açmaya çalışıyoruz. Ben ezgi'nin odasından gidip Done'yi getiriyorum, yine gülelim diye. Olmuyor. Onur, konuşturmaya yeltenmişken done'yi, gözbebeklerinde hüznün büyüyor, vazgeçiyor, bıraktığı koltuğun üzerinden done'yi alıyorum sarılıyorum, ezgi perdenin aralığından dışarı bakıyor, hep birlikte susuyoruz. Akın'ın artık bize selam bile vermiyor oluşu, bir taş gibi oturuyor içimize. Kimseyi incitmemek için, zamanla iyice kabuğumuza çekiliyoruz. Bu küçük oda, tek sığınağımız oluyor. Devasa minarelerin gölgesindeki çay bahçesine bile uğramaz oluyoruz artık. Şehrin sarı ışıklı caddelerinde dolaşmaz. Oysa böyle yaşamdan uzaklaştıkça, inciniyoruz en kırılğan yerimizden. Nesi var, yangının orta yerine daldığımızda ateşin içinde bulacağız kendimizi, ve o zaman belki inciteceğiz, üzerim diye şaka yapmaya bile kıyamadıklarımızı.incitmektense incinmeyi yeğliyoruz onun için.

Yine yaz geliyor. Camın önünden süratle geçen kavak ağaçlarına seyrederek köye dönüyorum.

Üniversiteli son yazım başlıyor.

Sonra ne olacak? Bu kan ve yalnızlık konusunun içinde, hangi yol bizi nereye götürecektir?

Üç yıl sancılar, sancıların içinde açılmış küçük mutluluklarla geçti. Bilgiyle donanırken, keşke sevgiyi de biraz daha fazla bulabilseydik.

İğde ağacını altında trenden iniyorum. Toprak yoldan yukarı doğru yürümeye başlıyorum. Üzerinde açık renk bir pantolon var. Paçalarımı çalı çırpı bürümüş. Bahar,yakıcı bir yaza gebe. Buradan ilk ayrıldığım o sonbahar gününü anımsıyorum. Sarı eteğin dizaltıma inen uçları rüzgarda savruluyor. Caminin önünde birden recep'le karşılaşıyoruz. Eliyle minareleri gösteriyor. Dört küçük minarenin dördüde boş. Halbuki az önce güvercin konmuştu her birine. Hava ne kadar soğuk. Tipi her tarafı

bembeyaz yapmış. Kar başladı yeniden. Ve ben seni çok özledim. Hadi sarılalım yine. Teninin kokusunu duyuyorum, caminin avlusundaki ıhlamurun kokusuyla beraber. Nerede kaldın? Çok uzun zaman oldu. Her şey ne kadar yakıcı. Söyleme öyle. Böyle bir havada.

Toprağı nasıl kazanacaklar? Bembeyaz. Ne güzel değil mi , hep böyle bir dünya özledim. “Yolumuz İlim, irfan ve insan sevgisi” Bırak kendini rüzgara. Saçlarını dağıtsın, oynasın eteğinin ucuyla Ne güzel bir yaz/ne aydınlık bir kış. Yaklaşıyor. Dinle bak...

TAK! TAK! TAK! TAK!

Kapı vuruluyor. Yavaşça doğruluyor oturduğu koltuktan. Artık acelesi kalmadı. Gömleğini düzeltiyor şöyle usulca . Yüzüne rahat, huzur bulmuş bir renk vermeye çalışıyor. Gidip, kapıyı açıyor.

“Canım?..”

Karşısındaki adamın meraklı, bulanık çehresinde geziniyor bir zaman. Et benin altındaki sorgulayan dudaklara bakarak anlamsızca oyalanıyor. “şerife tevzem” diyor neden sonra, “hatırlarsın fakülte yıllarında sık sık bahsederim. “Boynuna sarılıyor. Kendisini bırakıyor. Kapıyı itiyorlar usulca . Odada, yalnız cama vuran kar tanelerinin sesi iştiliyor bir zaman...